

პრაქტიკული დავალება N17

თუ სხვა ქვეყანაში “კარგად მოეწყვე” მნიშვნელოვანი არ არის შენს სამშობლოში იქნები თუ მის გარეთ

(არგუმენტირებული ესე)

მოდული: კომუნიკაცია ქართულ ენაზე

თემა: VI - ადამიანი ეპოქის მარწუხებში

ლექტორი: გიული ყულუმბეგაშვილი

სტუდენტი: მარიამ მეტრეველი

ადამიანისთვის სამშობლო გაცილებით მეტია, ვიდრე უბრალოდ გეოგრაფიული ერთეული ან დაბადების ადგილი. ეს არის ფუნდამენტური სივრცე, რომელიც ინდივიდს საკუთარ რაობას აპოვნინებს, ანიჭებს მას ემოციურ სიმტკიცეს და უქმნის გარემოს სრულფასოვანი განვითარებისთვის. სწორედ მშობლიურ წიაღში ეყრება საფუძველი პიროვნულ ღირებულებებს: პასუხისმგებლობის გრძნობას, ურთიერთპატივისცემასა და იმ სოციალურ ნორმებს, რომლებმაც მოგვიანებით ადამიანის მთელი ცხოვრება შენდება. სამშობლოში ჩვენი არსებობა აღიარებულია და დაფასებული, რაც გვიქმნის არა მხოლოდ მაგერიალურ, არამედ უმთავრეს ფსიქოლოგიურ უსაფრთხოებას.

ხშირად უცხო ქვეყანა გვთავაზობს მაღალ ცხოვრებისეულ სტანდარტს, ფინანსურ სტაბილურობასა და კომფორტს, თუმცა მაგერიალური კეთილდღეობა ვერასდროს ავსებს იმ სულიერ სიცარიელეს, რომელიც უცხო გარემოში ყოფნას ახლავს. იქ შეუძლებელია იმ ბუნებრივი სითბოსა და მიმდებლობის პოვნა, რაც სამშობლოში ორგანულად არსებობს. ვერანაირი ფუფუნება ვერ ჩაანაცვლებს ახლობელ ადამიანებს, ოჯახურ გარემოსა და იმ კულტურულ კოდს, რომელიც გვეხმარება ემოციების, ტკივილისა თუ სიხარულის სრულყოფილად გამოხატვაში. ემიგრაციაში მყოფი ადამიანი, მიუხედავად გარეგნული წარმატებისა, შინაგანად მაინც მარტოხელა მწირია. ეს რეალობა გვასწავლის, რომ ჭეშმარიტი სიმშვიდე მხოლოდ იქ მიიღწევა, სადაც ჩვენი სულიერი ფესვებია.

ამ პროცესში გადამწყვეტია მშობლიური ენის როლი. ენა არ არის მხოლოდ ინფორმაციის გაცვლის იარაღი; ის ჩვენი აზროვნებისა და სამყაროს აღქმის ფორმაა. უცხო ენაზე საუბრისას ადამიანი ხშირად კარგავს იმ ბუნებრივობასა და სიღრმეს, რაც მას საკუთარი თავის სრულად გამოვლენაში ეხმარება. ეს ენობრივი ბარიერი ქმნის უხილავ დისტანციას პიროვნებასა და სოციალურ ჯგუფს შორის, რაც კიდევ უფრო ამძაფრებს გაუცხოებას. სამშობლოში კი ენა არის ის ხიდი, რომელიც საშუალებას გვაძლევს, ჩვენი ფიქრები და განცდები ყოველგვარი დანაკარგის გარეშე მივიგნოთ სხვამდე.

კულტურული და გრადიციული ფასეულობები ასევე განსაზღვრავს ჩვენს ყოფიერებას. თითოეული ჩვენგანი საკუთარი კულტურის ნაწილია და უცხო გარემოსთან სრული ადაპტაცია თითქმის შეუძლებელია, რადგან ის ჩვენს ბუნებასთან წინააღმდეგობაში მოდის. სამშობლოში ეს გრადიციები ჩვენი ცხოვრების განუყოფელი ნაწილია, რაც ქმნის იმ ჰარმონიას, რომლის ძიებაც სხვაგან ამაოა.

ამის მკაფიო და გრაგიკულ მაგალითს ვხედავთ ნიკო ლორთქიფანიძის ნაწარმოებში „შელოცვა რადიოთი“. მთავარი გმირი, ელი, არის სკოლაგოვლი ოჯახის დახვეწილი და განათლებული შვილია, რომლის სამყაროც გრადიციებსა და ოჯახურ სიმყუდროვეზე იდგა. მაგარებელში დაგრილებული გრაგედია, ღალაგი და ჯარისკაცების მხეცობა მის უსაფრთხო რეალობას ანადგურებს. ელის ცხოვრება უცხო, ცივ გარემოში ინაცვლებს, სადაც ის სრულიად დაუცველი და მიტოვებული რჩება. მისი გრანსფორმაცია გველეთან მოცეკვავე ქალად სიმბოლურად გამოხატავს პიროვნების სრულ კრახსა და ემოციურ სიკვდილს უცხო მიწაზე. ეს გვიჩვენებს, რომ მშობლიური გარემოს გარეშე ადამიანი მხოლოდ არსებობს, მაგრამ ვერ ცოცხლობს სრულფასოვნად.

მნიშვნელოვანია სოციალური მხარდაჭერის ფაქტორიც. სამშობლოში ჩვენ გვიცავს მეგობრებისა და ნათესავების ქსელი, რომელიც კრიზისულ მომენტებში ჩვენი დასაყრდენია. უცხოეთში კი ადამიანი ხშირად პიროსპირ რჩება თავის პრობლემებთან. ეს მარტოობა განსაკუთრებით მძაფრდება მაშინ, როცა მაგერიალურ დახმარებაზე მეტად ადამიანს თანაგრძნობა და გაგება სჭირდება. გარდა ამისა, საკუთარ ქვეყანაში ინდივიდი გრძნობს თავის საჭიროებასა და წვლილს საზოგადოებრივ ცხოვრებაში, მაშინ როცა სხვაგან ის მხოლოდ „ერთი რიგითი“ უცხოელია.

საბოლოოდ, ნოსტალგია ბავშვობის ადგილებისა და ახლობლების მონაგრება არის იმის მტკიცებულება, რომ ადამიანის სული უხილავი ძაფებითაა დაკავშირებული სამშობლოსთან. „კარგად მოწყობა“ უცხოეთში მხოლოდ დროებითი და ზედაპირული მოცემულობაა. ნამდვილი ბედნიერება, ღირსების განცდა და შინაგანი ჰარმონია მხოლოდ იქაა შესაძლებელი, სადაც შენი ენა, კულტურა და ხალხია. სამშობლო არ არის მხოლოდ გერიტორია; ის არის სულიერი სამყაროს ცენტრი, რომელიც ჩვენს არსებობას ამრსა და მნიშვნელობას ანიჭებს.